

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

De set en set

Eva Vázquez

El llenguatge dels gats

Comparteixo pis amb dos homes i un gat, alabat sia Déu. Dels meus convivents, l'únic que no he desitjat és l'intrús felí, que el meu fill va batejar amb un nom que ningú sap pronunciar i que s'acosta a un so com ara "esqüic" o "squeeky" i que el *pater familias* substitueix per una espècie de so gutural que s'assembla al nyac, nyac d'una grua agafant ferralla mentre li pessiga la panxa i rep a canvi unes quantes queixalades. Intento estar ocupada en altres coses per no assistir a aquests festejos, però la bèstia em ve al darrere i, en efecte, nyac, em mossega el tou de la cama. Per mi no té nom; simplement li dic "gat" o, més sovint, "deixa'm estar", i també se sent al·ludit. Fa poc vaig asseure'm en una terrassa prop de la taula de dues dones que venien de passejar els gossos. Els tenien esbufegant als peus i de tant en tant els donaven aigua a morro d'una ampolla de plàstic. Tota la seva conversa girava al voltant de les bèsties, de si menjaven poc o molt, de si havien passat mala nit, de si avui sembla que "el meu està una mica trist", notícies que intercalaven amb atencions als animals en aquell to d'empatia emocional d'una classe de pàrvuls. Una altra dona que passejava un cotxet es va aturar a prop nostre per saludar algú. "Mira, uns *babaus*", va dir a la criatura assenyalant-li els gossos per tenir-la entretinguda, i la nena va emetre uns sons guturals com els que li surten al meu home quan juga amb el gat. Algun dia aquesta nena creixerà, vaig pensar, i deixarà de dir *babaus* en lloc de gossos, però als altres, als grans, en quin moment els va abandonar el llenguatge?

EDITORIAL

El català en l'àmbit acadèmic internacional

La defensa del català s'ha de fer des de tots els fronts possibles i un d'aquests fronts és el de la promoció del coneixement i del prestigi de la llengua en el món universitari internacional. És important, fonamental, situar i promoure el català i la cultura catalana en el món acadèmic més enllà de les fronteres de l'àmbit lingüístic. Com en tots els altres fronts, dificulta enormement aquesta tasca el fet de tenir un Estat en contra que, per posar un exemple, impedeix reiteradament, amb arguments tramposos, que el català pugui ser llengua oficial a la Unió Europea. Sigui com sigui, avui hi ha unes 150 universitats d'arreu del món en les quals s'imparteixen estudis de

català, a partir d'acords i convenis signats amb l'Institut Ramon Llull, l'organisme públic creat fa 20 anys amb l'objectiu, justament, de promoure a l'exterior els estudis de llengua i cultura catalanes en l'àmbit acadèmic, així com la traducció i la producció cultural en tots els àmbits possibles.

La possibilitat d'una sortida professional, com ara la traducció o l'ensenyament, i la curiositat per la diversitat lingüística són les principals raons per les quals s'han matriculat a aquests cursos uns 6.000 estudiants, segons els responsables de l'Institut Ramon Llull, que, de cara al futur, no es proposen ampliar la xar-

xa d'universitats, sinó mantenir l'actual perquè consideren que són als països i als centres que estratègicament els interessa. Atès el nombre de parlants, uns 10 milions de persones, que fan del català la novena llengua més parlada de la Unió Europea, la seva presència en l'espai acadèmic internacional és més que notable, sobretot tenint en compte que l'Estat espanyol no solament no ha fet mai cap esforç per promocionarla com una de les llengües oficials que mostrarien la riquesa que suposa la diversitat lingüística, sinó que ha dedicat tots els esforços i recursos públics a mostrar al món tot el contrari, a través de l'Instituto Cervantes.

La foto

La duresa del Dakar. Acabada la setena etapa del ral·li més famós del món, la duresa de les condicions del desert comença a passar factura als participants ■ EFE

La frase del dia

Pedro Sánchez

PRESIDENT DEL GOVERN ESPANYOL

“Per una vegada en tota la legislatura, demano al PP que abandoni la seva posició destructiva i pensi en el seu país”

Keep calm

Una gran majoria d'espanyols i una part important de catalans creuen que Espanya és una democràcia plena. De les millors d'Europa. N'estan convençuts, i els resulta molt cridaner i estrofolari escoltar els que els diem el contrari. Això és possible perquè, efectivament, amb ells l'Estat espanyol es comporta com ho fan les grans democràcies. A ells no els trepitgen els drets, no engarjolen els polítics que han votat, no bloquegen la voluntat majoritària de la seva societat, no intervé judicialment en allò que decideix el seu Parlament, no minoritza la seva llengua ni converteix en terrorisme el seu activisme polític o les ba-

La llengua i la immigració

David Marín

ralles de bar dels seus joves. Per això, una mesura per saber del cert si un estat és de veritat democràtic és veure com tracta les seves minories nacionals i socials. En canvi, el gran èxit històric del catalanisme polític ha estat la capacitat d'evitar excloure del seu *demos* les minories existents. Des de les grans onades migratòries iniciades fa un segle fins a l'obsessió que va tenir el procés independentista per incloure vells i nous col·lectius migrants, el catalanisme no ha exclòs sinó que ha aconseguit que les segones i terceres generacions d'aquelles migracions acabessin sent part indistingible del corpus nacional, sense establiment de mi-

nories ètniques. Això ha irritat sempre el nacionalisme espanyol, i per això aquest odi tan marcat contra la immersió lingüística, l'escola o TV3: veuen com adoctrinament i pèrdua d'identitat el que, senzillament, és el procés normal d'incorporació gradual de primeres, segones i terceres generacions a les societats d'acollida, llengua inclosa. La situació de diglòssia i minorització del català amb un Estat en contra obliga a debatre i a actuar sobre la llengua, obliga a exigir compromís i contundència als polítics, i també a reflexionar com arribar als parlants, sobretot als acabats d'arribar. I perquè el debat tingui sentit i sigui útil, estaria bé fer-ho des de la reflexió, les dades i la recerca de solucions, i no des de les sensacions personals de pèrdua, les exageracions, el derrotisme i la por.